

# KERTVÁROSI Kronika



Az Újpest-Kertvárosi Szent István Plébánia lapja  
XXI. évfolyam 6. szám • 2016. szeptember

**A TARTALOMBÓL:** Szent István király | „Ha hív a Jóisten, nem illik nemet mondani” | Ifjúsági találkozó a Margitszigeten | 14. ministránstábor

## Hit(tan) az életünkben

Mit értünk, mire emlékszünk és mire gondolunk, ha a „hittan” szót meghalljuk? Talán egy komoly előadásra? Vagy egy „könnyed” beszélgetésre, ami Istenről szól? Vagy Szentírásolvasásra és annak elemzésére? Vagy éppen egy aktuális világi témára, amit Isten szemszögéből megvizsgálunk?

Sokan rendelkezünk „hittanos” élménnyel, ami leginkább a gyerekkorunkhoz köthető. Hogyan emlékszünk vissza ezekre, amelyek valamely módon az istenkapcsolatunk utáni vágyakozásunkat volnának hivatottak kielégíteni?

Emlékszem, gyerekként örömmel jártam hittanra az újpesti főplébániára. Nekem mindig civil hitoktatóim voltak. Amikor készültünk az elsőáldozásra, sok-sok (a kiskatekizmusból vett) kérdést és választ kellett megtanulnunk a kellő tudás elsajátításához. A gimnáziumi heti két hittan pedig, sok esetben, segített Isten felé közeledni. Viszont azok az alkalmak adták a legtöbbet, amikor tanárunk vagy diáktársunk hiteles tanúságával találkoztam. Én is – mint minden osztálytársam – vágytam a hiteles tanúkra. A hiteles tanúkkal való találkozások pedig mind jobban felélesztették bennem az „isten megismerés” utáni vágyat is. Keresem Istent és a vele való kapcsolatot. A papságra készülve, teológiát tanulva, közelebb kerültem a korábban kevésbé ismert világhoz, ami számomra nagyon izgalmas utazásnak mutatkozott. Sokat tanultunk, különböző teológiai tantárgyakat. Sokat okosodtunk. De az okosság és a sok tudás nem elég! Mert a hitet nem lehet tanítani és meg-

tanulni, hiszen azt inkább megélni és gyakorolni vagyunk hivatottak. Viszont hogyan éljük meg, ha nem ismerjük kellőképpen hitünk tartalmát, a hitigazságokat? Egyházunk tanítását ma már igen sokféle módon el tudjuk sajátítani. Egyre több lehetőségünk kínálkozik megismerni hitünk alapjait. Különböző teológiai előadásokon vehetünk részt – ha nem is személyesen, de az internet segítségével mindenképpen rövidülnek a távolságok. Lelkes hallgatói vagy olvasói lehetünk egy-egy paptestvér vagy teológus írásának, előadásának. Mindemellett számos könyv segítheti a hittani tudásunk gyarapodását. Az elmaradt hiányosságokat mindig lehet pótolni, teljesen mindegy, hány évesek vagyunk. Az ide tanévtől kezdve szeretnék még nagyobb teret adni a felnőtt katekézisnek (hitoktatásnak), kiscsoportoknak, amik által tovább erősödhet istenkapcsolatunk, a bennünk megélt hit és az egyházhoz tartozás élménye. Valamennyien éljünk majd az új lehetőségekkel! Várjuk nyitott szívvel ezeket a találkozásokat!

Most pedig, Szent István királyt ünnepeelve, aki sokakat Istenhez vezetett törvényeivel, hitelességével és intelmi segítségével, mi is egyre inkább váljunk nyitottá hitünk továbbadására! De tudjuk, a nyitottságnál nem szabad megállni. Nyitottságunk egyesüljön a bátorsággal, a lelkesedéssel és tudatosítsuk magunkban: minden szavunk és tettünk által Krisztus igazi, hiteles tanúi lehetünk a világban!

István atya

# A hagyomány védelmében

A ma divatos irányzatok mintha mind ellentétesek lennének azzal, amit első ránézésre egy érték-konzervatív-keresztény gondolkodás sugalmaz. Olyan hívószavak és kreált toposzok határozzák meg a közgondolkodás egy részét, mint a progresszió, a fogyasztásorientált társadalom, az innovációs kényszer. Gyakran érzünk erős, mesterségesen létrehozott nyomást bizonyos témák kapcsán, amelyekben egyre nagyobb bátorság megfogalmazni és kimondani a higgadt, katolikus-keresztény álláspontot, mert azt azonnal megbélyegzés és kiközösítés fogadja. Közben a világ irtózatossá tempót diktál, és koránt sem lehetünk meggyőződve arról, hogy mindig a megfelelő irányba változik.

Folyamatos fejlődési lázban élünk. Természetesen fontos a fejlődés egyéni és kollektív szinten egyaránt, ugyanakkor érdemes belegondolni abba is: nem szükséges újrafogalmazni és újraalkotni a körülöttünk lévő világot, hiszen vannak évszázados (akár évezredes), jól működő struktúrák, amelyek alapján magas civilizáció, minőségi életforma jött létre. A kilencvenes évek elején, amikor Magyarország új fejezetet igyekezett nyitni saját történetében, színre lépett egy jó szándékú, de éppen a lényegét szem elől tévesztő mozgalom, melynek mottója az volt: „Találjuk ki újra Magyarországot!”. Az adott történelmi szituációban a motiváció érthető volt, de helytelen irányt választott: nem arra volt és van szükségünk, hogy újra kitaláljuk Magyarországot, hanem arra, hogy újra azokhoz az értékekhez vezessük a társadalmat, amelyek a gerincét alkották az Árpád-házi szentektől kezdődően. Melyekre annyian építettek életet, hazát és nemzetet. Mely-

kért annyian hoztak áldozatokat. Innovációs készségünket inkább erre kellene összpontosítanunk: nem valami teljesen újat alkotni, hanem a már meglévő jót formálni tovább. Ez a mi örökségünk. Ahogy Szent István király fogalmazott Intelmeiben: „aki ugyanis megveti, amit megszabtak atyai elődei, az isteni törvényekre sem ügyel”. Számunkra pedig magyar szentek és boldogok, de profán hősök hosszú sora is megszabta az államépítést, a nemzeti sorsközösséget és a személyes életút önmagán messze túlmutató, vonzó módját.

Miközben természetesen elismerjük a fejlődés jelentőségét, az újítás erejét, a modern világ számos nagyszerű elemét, ragaszkodunk hagyományainkhoz is – nem egyfajta görcsös ragaszkodással (mert valóban nem feltétlenül jó minden, ami régi), de az érték-hordozó szokások, a magyar hagyomány lelki-szellemi-fizikai hordozóinak ápolására törekszünk.

Hasonlóképp alakul hozzáállásunk a szent hagyománnyal is. Mi több, első helyre tesszük, miként István is legfontosabbnak tartotta a katolikus és apostoli hit buzgalommal és éberséggel való megőrzését. S mindezt nem csak Szent Imre hercegre, de ránk, ezer évvel későbbi magyarokra is igaznak találhatta. Ránk, akik a változó világban gyűlünk össze minden év augusztus 20-án, hogy hálát adjunk Istennek nagyszerű szent példaképeinkért, hazánkért és nemzetünkért, s kérjük Őt a jövőnkért. S közben kérjük Szent István közbenjárását, nem feledve biztató szavait: „ha a hit pajzsát tartod, rajtad az üdvösség sisakja is”.

Vágvölgyi Gergely

## Virrasztás a terror áldozataiért

Szeretettel hívjuk a testvéreket az idei virrasztásra szeptember 3. 21 óra és szeptember 4. hajnali 2 óra között templomunkba! Az idei évben a terrorizmus áldozataiért, a terrorral sújtott régiókért, Európáért imádkozunk majd. Imádkozunk az áldozatokért, hozzátartozóikért, a terrortól szenvedő nemzete-

kért. Fohászkodunk azért is, hogy kontinensünkön szűnjön meg az erőszak, a terror. Imáinkban kérjük a történelem Urát, hogy adja meg a népeknek a békét és egyetértést. A virrasztáson vendégünk lesz és tanúságot tesz Sillye Jenő. Szeretettel hívjuk és várjuk a híveket, hogy közösen imádkozzunk!

# A bűcsúról

Augusztus 20-án, templomunk védőszentje, Szent István király ünnepén teljes bűcsút nyerhetünk. Mit kell tudnunk a bűcsúról és annak elnyeréséről?

A katolikus egyház katekizmusa alapján „a bűcsú az Isten színe előtt a már megbocsátott bűnökért járó, ideig tartó büntetések elengedése, melyet a keresztény hívő, aki megfelelően fölkészült és teljesítette a kiszabott föltételeket, elnyer az egyház segítségével, amely mint a megváltás szolgálója Krisztus és a szentek elégtételt nyújtó érdemeinek kincstárát hivatalosan kezeli és abban részesít”. A bűcsú részleges vagy teljes, attól függően, hogy a bűnökért járó ideig tartó büntetéstől részlegesen vagy teljesen szabadít-e meg. Minden hívő nyerhet bűcsúkat önmaga számára vagy az elhunytak javára.

Azt, hogy e tanítást és gyakorlatot megérthessük, tudnunk kell, hogy a bűnnek kettős következménye van. A súlyos bűn egyrészt megfoszt az Istennel főnnálló közösségtől és emiatt alkalmatlanná tesz az örök életre. Az ettől való megfosztottság tulajdonképpen maga „az örök büntetés”. Másrészt minden bűn, még a legkisebb is, olyan, a teremtményekhez való rendetlen ragaszkodással jár, ami szükségessé teszi a tisztulást, akár itt a földön, akár a halál után a tisztítóhelyen.

A bűn megbocsátása és az Istennel fennálló közösség helyreállítása (szentgyónás) magával hozza a bűn büntetéseinek elengedését, de ettől még az ideig tartó büntetések megmaradnak.

A bűcsúkkal ezektől az ideig tartó büntetésektől szabadulhatunk meg.

Mivel a tisztító tűzben szenvedő lelkek magukon már nem tudnak segíteni, de a tisztulás útján lévő elhunyt hívők tagjai a szentek ugyanazon közösségének, segíteni tudunk rajtuk többek között azzal is, hogy bűcsúkat nyerünk számukra, ezáltal megnyitva nekik az utat a mennyországba. Földön élő embertársainkért imádkozhatunk, de bűcsút nem nyerhetünk számukra. Aki szeretne bűcsúban részesülni, annak magának is van módja bűcsú nyeresére. Azaz: Istent kérve saját magunk vagy egy elhunyt szerettünk számára a tisztító tűzben való szenvedést „lerövidíthetjük” (részleges bűcsú), vagy annak teljes elengedését is kieszközölhetjük (teljes bűcsú).

Hogyan lehet teljes bűcsút nyerni? A teljes bűcsú elnyeréséhez el kell végezni a bűcsúval ellátott cselekményt (ez esetünkben a templombűcsú ünnepén a templomunkban bemutatott szentmisén való részvétel), és teljesíteni kell három föltételt: szentgyónás, szentáldozás és imádság a Szentatya szándékára. Ezenfelül szükséges, hogy ki legyen zárva minden bűnös ragaszkodás, beleértve a bocsánatos bűnöket is.

Ha nincs meg ez a teljes fölkészültség, vagy nem teljesülnek a mondott föltételek, a bűcsú csak részleges lesz. Továbbá szükség van egy különleges teljesítményt jelentő jó cselekedetre is. Olyan jó cselekedetre, ami túlmutat a bűnbánati cselekedet gyakorlását jelentő böjtölésen vagy az önmegtartóztatáson.

Milyen jó cselekedetekre törekedjünk? A jó cselekedet lehet vallásos, irgalmassági vagy bűnbánati. Vallásos cselekedet: templomlátogatás, ájtatossági gyakorlat, zárandoklat liturgikus szertartással egybekötve. Irgalmassági cselekedet: látogassunk meg szükségét szenvedő vagy nehézséggel küzdő testvéreket, és megkülönböztetett figyelemmel forduljunk hozzájuk, erőnkhez mérten jelentősnek mondható adománnyal támogassunk vallási vagy szociális jellegű művet; szabadidőnk egy részét szenteljük közérdekű vallási vagy szociális tevékenységnek, vállaljunk személyes áldozathozatalt egy fontos vallási-szociális ügyben. Bűnbánati cselekedet: legalább egy napon tartózkodjunk a felesleges fogyasztástól vagy böjtöljünk, vagy tartózkodjunk a húsételtől. A három föltételt teljesíteni lehet az előírt jó cselekmény elvégzése előtt vagy után akár több nappal is; helyes azonban, hogy a szentáldozás és az imádság a Szentatya szándékára azon a napon történik, amelyen az előírt cselekedeteket elvégezzük. Fontos tudni, hogy egy napon csak egy teljes bűcsút lehet elnyerni. A Szentatya szándékára történő imádkozás föltételeinek teljesen eleget teszünk, ha elmondunk a Szentatya szándékára egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet, de más ima is választható.

Ferenc pápa korábban is sokszor buzdított minket a szentgyónásra. Az Irgalmasság Szentévében ez különösen fontos, hiszen az Atya irgalmassága nem azt jelenti, hogy a bűnök fölött szemet huny, hanem azt, hogy megbocsátja a bűnbánónak.

Hollós Ferenc

# Szent István király

Szent István az első magyar király, a keresztény magyar állam megeremtője és az egyik első magyar katolikus szent. A magyar és az európai történelem méltán kiemelkedő jelentőségű alakja. Életútjának ismerete nemcsak érettségi tétel, de hittani szempontból is nagyon fontos, mert Szent István király templomunk és plébániai közösségünk védőszentje is.

Idézzük fel röviden életútját!

István 970 körül született Esztergomban vagy Székesfehérvárott. Édesapja Géza fejedelem, édesanyja pedig az erdélyi Gyula vezér Sarolta (Sarolt) nevű leánya, aki már keresztény volt. Születésekor ugyan még pogány nevet (Vajk) kapott, a 972-es megkereszteléskor vette fel az első keresztény vértanú, István nevét. 996-ban megnősült, és feleségül vette Henrik bajor herceg leányát, Gizellát, a későbbi Szent II. Henrik német császár testvérét. Gizella kíséretében sok lovag és hittérítő érkezett Bajorországból, akikre igencsak számított. Atyja életében a nyitrai dukátus ura volt, majd Géza fejedelem halála után, 997-ben követte őt a fejedelmi székhelyben. Valamikor az ezredfordulón, 1000 karácsonyán (más értelmezés szerint 1001. január 1-jén) királlyá koronázták Esztergomban a feltehetőleg II. Szilveszter pápától kapott koronával (ez nem azonos a ma Szent Korona néven ismert uralkodói jelvényvel). Ezzel megalakult a független keresztény Magyar Királyság.

Uralkodása elején rokona, Koppány vezér a szeniorátus és a levirátus jogára való hivatkozással fegyveresen felkelt ellene, hogy a trónt elfoglalja és

özvegy édesanyját, Saroltot feleségül vegye. A fiatal István azonban győzelmet aratott felette a Veszprém melletti csatában. István és Koppány harcának nemcsak az volt a tétje, hogy ki lesz az uralkodó,

hanem az is, hogy egyáltalán fennmarad-e a keresztény magyar állam. A legyőzött Koppány testét felnégyelték, és elrettentésül testrészait kifüggesztették az ország négy legfontosabb városának (Győr, Veszprém, Esztergom és Gyulafehérvár) kapuja fölé, mintegy jelezve, hogy mi vár arra, aki nem engedelmeskedik a királynak. Uralkodása éveiben több központosított, állam elleni lázadást is leverte (például az erdélyi Gyuláét, aki anyja, Sarolt testvére volt). Noha István erélyesen fellépett a pogánysággal szemben, még évszázadok múlva, IV. Béla uralkodása idején is éltek pogány magyarok az országban. Uralkodása során a Kárpát-medence magyar törzseit hol békés úton, hol fegyverrel, de uralma alá hajtotta. A lázadásokat kíméletlenül leverte. A magyar törzsek szövetségéből létrehozta az egész Kárpát-medencére kiterjedő keresztény magyar államot, melynek működtetésére megszervezte a vármegyék rend-

szert. Nagy hangsúlyt fektetett arra, hogy a vármegyék működőképes gazdasági egységekké váljanak.

Míg az államalapításig külföldi pénzeket, de leginkább állatpénzt (tinót) használtak, az államalapítástól kezdve már magyar pénzeket is vertek. A pénzforgalom ezüstdénárban zajlott. István átalakította a magyar birtokrendszert, amely addig vérségi kötelékeken nyugvó földközösséggként működött. A földek nagy része királyi birtok lett, amelyekből adományokat és ezen felül tisztségeket (ispánságokat) juttatott híveinek. Mivel a tisztsége-



ket könnyen el lehetett veszíteni, a földbirtokosok függtek a királytól. Ezzel egy modernebb, területi alapon megszervezett rendszert hozott létre.

Egész uralkodását az ország belső egységének megteremtése, illetve a kereszténység elterjesztése jellemezte. Külpolitikájában alapvetően békére törekedett a szomszédaival. Gizellával kötött házassága is ezt a célt szolgálta. II. (Szent) Henrik uralkodása alatt is ez a dinasztikus kapcsolatot biztosította a békét a Német-Római Birodalommal. A korszak másik nagyhatalmával, a Bizánci Birodalommal is békés kapcsolatokra törekedett. Ezt támasztja alá, hogy részt vett bizánci szövetségben a bolgárok elleni hadjáratban.

István, Géza és Sárolt egyházpolitikájának folytatásaként püspökséget szervezett, falvaiban templomokat építtetett. A feltehetően istváni alapítású egyházmegyéék a következők: az esztergomi, a veszprémi, a kalocsai, az egri, a győri, a pécsi, a váci, a csanádi, a bihari és az erdélyi. Koppány legyőzése után korábban tett fogadalmának megfelelően folytatta és befejezte a pannonhalmi bencés apátság építését. Ezenkívül megalapította a veszprémvölgyi apácakolostort, a bakonybéli apátságot és a pécsváradi monostort, felépítette az esztergomi és a székesfehérvári székesegyházat és az óbudai Szent Péter és Pál-templomot. Az apátságok, kolostorok keretén belül iskolák működtek, és azok váltak a művelődés szellemi központjaivá. A szerzetesek ezekben az iskolákban az európai keresztény kultúrát tanították, diákjaikból pedig nemcsak a hittérítők, hanem a művelt, írástudó réteg, a király és a vármegyéék fő emberei is kerültek ki.

A Kárpát-medencén áthaladó és a Szentföldre tartó zarándokokat fogadta a királyi udvarban, bőségesen ellátta őket, és biztosította számukra az országon való biztonságos áthaladást. A Szentföldre, illetve Rómába igyekvő magyar zarándokok számára pedig vendégházakat építtetett Konstantinápolyban, Jeruzsálemben, Ravennában, Rómában. Gellért

velencei szerzetes, a későbbi Szent Gellért püspök, aki szintén zarándokként érkezett az országba, a pécsváradi monostorban tartotta első igehirdetését. Ezt követően mutatták be a királynak, aki itt marasztalta, és őt választotta fia nevelőjéül. Gellért honosította meg a Mária-kultuszt, és az egyházi reformmozgalom híveként Deliberatio című művében elítélte az erőszakos birtokszerzést és az ágyasságot éppúgy, mint a papi házasságot.

István bőkezűen adakozott az egyházaknak, gyakran látogatta őket. Kálti Márk Képes krónikája (a magyar történelem egyik fontos dokumentuma, amely 1358–1370 között íródott) szerint ezüst dénárokkal teli erszényt hordott az övében, és mikor sze-

gényt látott, saját maga gondoskodott róla.

István két törvénykönyvét ismerjük: az elsőt feltehetően még életében írásba foglalták, a másodikat uralkodása vége felé vagy nem sokkal halála után. István törvényeiben a kereszténység megerősítésére, az egyházi tulajdon védelmére törekedett, második törvénykönyvének első törvénycikke rendelkezik arról, hogy minden tíz falunak egy templomot kell építenie, ezenkívül kötelezővé tette a misére járást vásárnaponként. István törvényei a tulajdonviszonyok átalakítása érdekében megváltoztatták az öröklődés-

## SZENT ISTVÁN KIRÁLY IMÁJA

A mélységből kiáltok Hozzád, hallgass meg Uram!

Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben, s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.

Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam, s az alázatosságszíntelenségét okosan csillogtassam.

Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni, s hogyan kell féktelen erővelegyenesen állni.

Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet, s alázatosan megadjam magam a léleknek. Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek, s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek.

Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak, s fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak.

Taníts meg lendülni, ha Rád találtam, s hirtelen megállni, ha utat hibáztam.

Ne add meg mindig, amit nagyon kérek.

Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek.

Engedd a világot megvetve szeretni, csak magadat ne hagyd soha elfeledni.

Ez a kívánságom, ez maradjon végleg, de ha másként szólnék, nagyon szépen kérlek, ne neheztelj reám, ne fordítsd el orcád, hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád!

Ámen!

re vonatkozó addigi magyar szokásokat, védve ezáltal a magántulajdont, illetve megszüntetve a levirátust.

Istvánnak és Gizellának a hagyomány szerint (Képes krónika) több gyermeke volt. A gyermekek azonban nagyobb részét már kiskorukban meghaltak. Csak kettőjük nevét ismerjük: volt egy Ottó nevű fiuk, aki valószínűleg még 1000 előtt született és korán elhunyt. A másik fiú, Imre nevét anyai nagybátyjától, II. Szent Henrik császártól vette (Henricus, Enricus, Emericus, Emreh, Imreh, Imre). Nem tudjuk, hogy pontosan mikor született. Általában az 1007-es évet szokták elfogadni. Bizonyos, hogy a trónörökös nevelésére rendkívül nagy gondot fordítottak. A legendaíró szerint „már gyermekkorában is szorgalmas örökös alatt nevelkedve” fejlődött. Eleinte szülei nevelték, majd 1015-től kezdve (Szent) Gellért felügyelete alatt kapott széleskörű képzést. Tizenöt éves korától újra atyja vette maga mellé, aki huszonhárom éves korában befejezettnek látta nevelését. Talán ekkor születhetett a korszak legjelentősebb magyar irodalmi alkotása, az Istvánnak fiához, a trónörökös Imréhez intézett Admonitiones (Intelmek) című latin nyelvű műve.

A szöveget feltehetőleg valamely egyházi személy fogalmazta, azonban gondolati tartalma vélhetően istváni sugalmazású. Ebben a katolikus hit megőrzésére (I.), az egyházi rend becsben tartására (II.), a főpapoknak (III.), a főembereknek és vitézeknek tiszteletére (IV.), az igaz ítélet és türelem gyakorlá-

sára (V.), az országba beköltözők befogadására és védelmére (VI.), az idősekből álló tanács intelmeinek megfogadására (VII.), az elődök szokásainak (VIII.) és az imádságnak (IX.) megtartására, valamint a kegyesség, irgalmasság és egyéb erények gyakorlására (X.) oktatja fiát.

Imrétől mint jövődő uralkodótól elvárták, hogy rangjának megfelelő házasságot kössön, s biztosítsa a dinasztia fennmaradását utódaiban. Imre herceget vadászat közben egy földühödött vadkan halálra sebezte, és sebeibe 1031. szeptember 2-án belehalt. Istvánt a gyász igen megviselte, majd súlyosan meg is betegedett. Így utolsó éveire egyenesági örökös nélkül maradt. Utódaaként végül unokaöccsét, Orseolo Pétert nevezte meg. Halála előtt Magyarországot a Boldogságos Szűzanyának ajánlotta fel. (Pontosabban a korabeli szokás szerint az országot Mária tulajdonába adta.) Ezért nevezik Magyarországot Mária országának (Regnum Marianum). István király 1038. augusztus 15-én halt meg Székesfehérváron, ott is temették el.

1083. augusztus 19-én avatták szentté. Másnap, azaz augusztus 20-án emelték oltárra Budán szent ereklyéit; ezzel ő lett az első magyar szent és egyben szent király. Koronázása millenniumán a 2000. évben Bartholomeosz konstantinápolyi ortodox pátriárka is szentté nyilvánította, így a nagy egyházszakadás (1054) óta ő az első, akit mind a katolikus, mind az ortodox hívők szentként tisztelnek.

Összeállította: dr. Hollósy Ferenc

## Önértékek

Pál Feri atyára érdemes odafigyelni. Akár beszédéről van szó, akár egy könyve akad kezünkbe. A karizmatikus előadóként számon tartott pap, mentálhigiénés szakember az elmúlt években számos olyan kötetet rukkolt elő, amelyek az emberi személyiségfejlődést, a harmonikus (lelki) életet, az egészséges szemléletmódot hivatottak elősegíteni. A komoly olvasótáborral rendelkező művek hamar keresztény sikerkönyvekké váltak, mert amolyan tipikusan „pálferiszek”: letisztult gondolatokat közvetítenek, feltárják a nehéz kérdések mélységeit, mégis nagyon személyes hangvételűek.

A szorongástól az önbecsülésig című kötet azoknak kínál útmutatást, akiknek önérté-



**Pál Ferenc:**  
**A szorongástól az önbecsülésig**

Kulcslyuk Kiadó,  
Budapest, 2012.  
3360 Forint

kelése, önbecsülése nem teljes, akik valamilyen lelki sebet hordozva nem tudnak igazán azokká válni, akiké szeretnének, akik lehetnének. S mivel kisebb-nagyobb sebekkel mindannyian rendelkezünk, a könyv valójában mindenki számára hasznos olvasmányt jelent. Lépésről-lépésre tárja fel az emberi kapcsolatok maradandó sebekből fakadó problémáit és azok kezelésének lehetőségét, a hiánymotivált élettől a növekedésmotivált életig való eljutás hogyanját, és segít kialakítani a megfelelő önbecsülést. „Az önbecsülés pedig föltárja, hogy a szívünk mélyén lakik bennünk valaki, aki sokkal több, mint amit valaha is reméltünk.”

Vágvölgyi Gergely

# „Ha hív a Jóisten, nem illik nemet mondani”

A plébániai családokat bemutató cikksorozatban ezúttal a Vass családot igyekszünk közelebb hozni a közösség tagjaihoz. Judittal és Bencével egy kellemes nyári estén beszélgettünk kertvárosi otthonukban.

– **Kérlek benneteket, egy kicsit mutassátok be magatokat és családotokat!**

– BENCE: Itt kezdtük a házaseletünket, de egyikünk sem újpesti. Judit Gödöllőről származik, én pedig Rákospalotáról. Ez a ház, amiben élünk, az anyai nagyanyám háza volt. Az esküvőnk évében, húsvét hétfőn a Jóisten hazahívta őt, mi pedig itt maradtunk ebben a házban. Az esküvőnk is a kertvárosban volt – már a szüleim is itt tartották az esküvőjüket. Én ragaszkodtam ehhez, sokkal jobban, mint a rákospalotaihoz, mert ez sokkal otthonosabb számomra. Judit pedig nem vallásos családban nőtt fel, náluk ilyen preferenciák nem voltak. Én hittanár szakot végeztem a Pázmányon, a budai tanítóképzőn végeztem mint tanító. Később tanítóként dolgoztam, beiskoláztak, és így német nemzetiségi diplomát is szereztem; ilyen osztályt tanítottam három évig. A tanítói pályát öt év után otthagytam, majd kicsit mással foglalkoztam. Most pedig egy családi vállalkozást vezetünk édesapámmal és a bátyámmal, ami már lassan húsz éve üzemel. Egy egészségügyi cégnek vagyok az operatív vezetője, mi így hívjuk. Mindennel foglalkoznom kell, ami nem orvosszakmai, hanem annak a háttere. Ilyen a beszállítói, beszerzési, szerződési, a munkaügyi oldal. Ez egy 35 fős vállalkozás, amivel sok munka van. Egyetem mellett már elkezdtem ezt a munkát valamilyen szinten, és ott ismerkedtünk meg Judittal. Idestova tizenöt éve.

– JUDIT: Én az egészségügyben kezdtem, ezt tanultam négy plusz két évet. Bencével is az egészségügyben ismerkedtem meg, akkor citológiai asszisztensként dolgoztam. Szülés után fogászati asszisztensnek tanultam, majd ezután fogászatot dolgoztam mostanáig. Éppen váltottam, és egy teljesen más munkahelyen vagyok. Más területen próbálkozom. Nagyon szeretem a kirándulást, a mozgást, az életet, az embereket, a jókedvet, az őszinteséget.

– BENCE: Sok szempontból Judit nyitottabb is, mint én. Magamtól kevésbé keveredtem volna be bármilyen közösségbe, ideértve a plébániát is. Ehhez Judit nyitottsága kellett. A látszat ellenére én nem vagyok egy bárkivel bármikor barátkozó, nyílt ember. Aztán Judit ebbe szép lassan belehúzott, és megtaláltuk azokat a családokat, akikkel közös hangot tudtunk kialakítani.

– JUDIT: A baba-mama klubnál kezdtek.

– **Kérlek, beszéljétek kicsit gyermekeitekről is!**

– JUDIT: Két gyermekünk van, Bogi és Balázs. Ők ide, ebbe a házba születtek. Bogi tizenegy éves, Balázs pedig tíz. Ebben a templomba járnak közösségbe. Az elmúlt évben a délutáni hittanokkal eléggé meg voltunk lőve, mert aktívan sportolnak. Nehezen tudtuk összeegyeztetni, és ha úgy tetszik, akkor ebből a szempontból most magántanulók. Igyekszünk itthon azokat a dolgokat átadni, amiket fontosnak érzünk ebből. Hathetes koruk óta folyamatosan járunk velük templomba, ezért teljesen hozzászoktak, és így hozzátartozik az életükhöz. Nem is okoz nehézséget, nem jelent vitát. Bogi most ősszel kezdi a hatodik osztályt. A Karinthyba jár, a kéttannyelvű iskolába, mellette akrobatikus rockyzik, és tavaly elkezdett futni. Most pedig a terveik között szerepel – erős nagyszülői nyomásra –, hogy jövőre még egy idegen nyelvet, a spanyolt kezdje el tanulni. Balázs ugyanabba az iskolába jár, ő most kezdi az ötödik osztályt. Többféle sportot kipróbált, még keresi, mi áll hozzá a legközelebb.

– BENCE: Gyermekeinket nem ebben a templomban kereszteltettük, hanem Pasaréten, mert egy ferences atyát kértünk fel, aki a szentendrei ferenceseknél engem tanított. Bogi jár a templomi Scola-ba énekelni Pannihoz, most már több éve, amitől csak a rockyversenyei tudják eltéríteni. Jó közösségre talált ott. Balázs pedig ministrálni jár.

– **A közösségi életbe ti magatok is aktívan bekapcsolódtok.**

– BENCE: Hosszas unszólásra elkezdtem a plébánián hitoktatni a kamaszokat. Miután kiderült, hogy hittanárít végeztem, Mihály Emese hívott a hitoktatásba. Aztán egy nap, Atya, te kerestél meg engem, hogy a kamaszokat több csoportra osztanád, és kértél, vezessem az egyik csoportot



Judittal. A csoportvezetéshez a végső lökést édesanyám adta meg. Azt mondta: „kisfiam, ha az embert hívja a Jóisten, akkor nem illik nemet mondani”. Engem pedig eléggé megalált ez a mondat. Másnap pedig megkerestelek, és azt mondtam, elvállalom. Így tavaly már a középiskolások egy csoportját vezettük Judittal péntek délutánonként. Ebben nagyon sok kihívás van. Néha úgy érezzük, ők többet adnak nekünk, mint amit mi tudunk nekik adni. Persze más szempontból pedig bízunk benne, hogy ők is épülnek ezekből az alkalmakból, nem csak mi. De nagyon-nagyon élvezzük ezt a társaságot.

– JUDIT: Mi a közösségben azt éljük meg – mint a barátságokban –, hogy ebben is vannak pozitív és negatív élmények, de ezek azok, amik építik az embert. Sokkal több mindenről le kell mondani vagy sokkal több mindent kell hogy adjunk másoknak, mint a szűk baráti körünkben. Nagyon sok olyan embert ismertünk meg, akikért nagyon hálásak vagyunk.

– **Bence, sokan ismerjük már azt az oldaladat, amiről most még nem igazán beszéltél, de már közösségünk számára is megmutattad. Gondolok itt a Katalin-bálon való szereplésedre is. Az ének most hogy játszik szerepet az életedben? Nem is olyan rég még együttesben is énekeltél...**

– BENCE: Egy zenekar hívott, velük énekeltem 8-9 évet. De már megöltem a zenekart, tulajdonképpen a hitoktatás oltárán... persze ez így kicsit csúnyán hangzik. És már érettségi óta, 22 éve énekelek egy férfikórusban.

– **És arra még nem gondoltál, hogy a templomi kórusban énekelj?**

– JUDIT: Ő még nem gondolt rá, de sokan mások már igen!

– BENCE: Hát, ha egy hét 10 napból állna, és egy nap 50 órából, és működne így az élet, akkor biztos sok minden mást bele lehetne szorítani; de nem szeretnék a családdal együtt töltött idő rovására vállalásokat tenni. Rangsorolnom kell azokat a teendőket, amik az életemben megjelennek. Mi is járunk edzésre Judittal – a munka mellett nekünk is szükségünk van a mozgásra. Emellett jelen van az a kórus, ami az életem nagy részében elkísért, viszonylag nagy állandóság. Emellett pedig ott volt a zenekar, amiben énekelni már akkor határeset volt. Amikor pedig a hitoktatás mint lehetőség felmerült, akkor úgy döntöttem, hogy a zenekart hagyom abba. Valamit a hobbijaim közül fel kellett áldozni. Egyáltalán nem bánom ezt a döntésemet. Nagyon jó, ha ki tudjuk élni az exhibicionizmusunkat, ami bennem eléggé látens módon bújik meg, és az éneklés közben szabadul fel. Viszont éppen ezek miatt sem gondoltam, hogy a templomi kórusban vegyek részt, mert az is egy olyan plusz elfoglaltság, ami a családomtól venné el a rájuk szánható minőségi időt.

– JUDIT: A zenéhez még annyit fűznék hozzá, hogy a családjukban mindig nagyon fontos volt a zene. Most éppen Balázst felvették a zeneiskolába dobolni. De Bogi is nagyon zenekedvelő.

– BENCE: És akkor ez nem a reklám helye, de ezt említsük meg – mindenkinek okulásképpen –, hogy



a Schola jó hatással van az énekhangra. Amikor Bogi belépett a Scholába, attól féltem, hogyha Panni rájön, honnan jön a furcsa zaj, akkor elküldi. Ehhez képest Panni megtanította őt énekelni. Szóval le a kalappal, tényleg. Ilyen értelemben is van értéke a Scholának, nyilván elsősorban a templomi szolgálat mellett. Járulékos haszonként ezt is megéltük. És most Balázs is állandóan feljárkál a karzatra, és ha Ákos orgonál, akkor ott áll mellette, és átszellemülten figyel.

**– Elmondjátok, hogy a gyerekekkel kiskoruk óta jártok templomba. Itthon a családban hogyan mutatkozott és mutatkozik meg az Istenkapcsolat?**

– BENCE: Mi talán nem vagyunk olyan jó példa, mert nem hoztunk otthonról átörököltöt. Persze sokszor együtt imádkozunk esténként, étkezések előtt, születésnapokon, karácsonykor és húsvétkor is. Viszont nem mondunk minden nap együtt imát. Ellenben az Istenben való létezés jelensége abszolút mindennapi. A gyerekek is nagyon jól megtalálják saját életünkben azokat a pontokat, ahol Istent megtapasztalták. Végig tudják gondolni így a napjukat. Azt hiszem ebben nekem kellene még erősebb példával elől járni.

**– Most kicsit beszéljünk a testi táplálékról is! Korábban más családoknál, most nálatok is meg-**

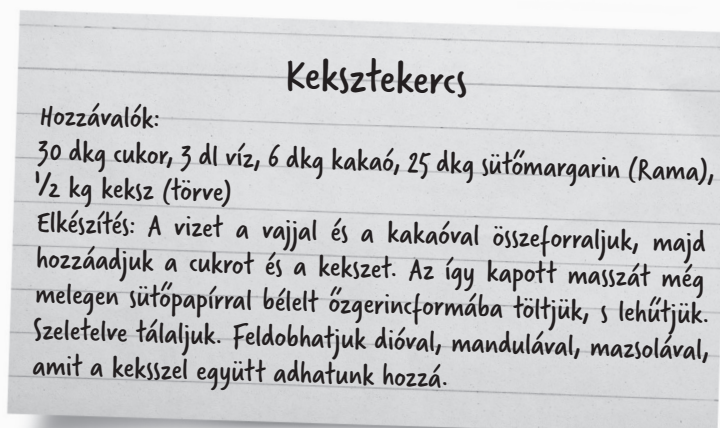
**kérdezem: mi a kedvenc süteményetek, amit az olvasóknak is szívesen ajánlanátok?**

– JUDIT: A keksztekercs, az a minden – és az almas pite.

– BENCE: Nekem az almás a kedvencem, de a keksztekercs is nagyon finom, és nem is nehéz elkészíteni. Darált keksz kell hozzá és csoki. Ennyi.

**– Nagyon köszönöm a beszélgetést! Kívánom nektek, hogy a nyár maradék részét még használjátok ki, pihenjete! Szeptemberben pedig megújult erővel folytathatjuk az új tanévet közösségünkkel együtt.**

István atya



## NYUGDÍJASOK

# Nyár végi élménybeszámoló

A nyári szünet a táborozás ideje. A táborozás nyaralás és találkozás a természettel. De ennél jóval több is: nyaralással egybekötött közösségi közeledés egymáshoz és a természethez, ami próba, töltekezés, újrakezdés.

A különböző kirándulásainkat és a nyaralásainkat felülmutatta a plébániai nagytáborban való részvétel. Így éltünk öt napig Szigetmonostoron, a Hotel Regattában mi is, 50 éven felüliek. Együtt nyaralt a nagy család. Nagyanyók, nagyapók, apák, anyák, kislányok, nagynénik, nagybácsik, testvérek és egyéb rokonok. Egy-

szóval egy egész fecsegő, kacagó, sivalkodó, dörmögő emberhad, akik amúgy tudnak megilletődötten együtt csendben lenni, imádkozni, áhítattal énekelni, figyelni, szemlélődni. A tábor mottója: „Arcodat keresem”, célja pedig a közösségépítés volt. Mindannyian felelősek voltunk azért, hogy a többiek is jól érezzék magukat az öt nap alatt.

Ám nemcsak testünk és lelkünk javult és tisztult ezekben a napokban, hanem szellemünk is gazdagodott, a különböző csoportos beszélgetések, előadások, az akadályverseny, az imádsá-

gok, és legfőképpen az István atya által minden nap tartott szentmisék által.

Többek között mi is részt vettünk a különböző kézműves programokban, így például a tűzzománckészítésben, a gyöngyözésben, az üvegfestésben. A merészebbek még a sárkányhajózást és az indián kenuzást is kipróbálták. Az ötödik napon mindnyájan, életre szóló élményekkel tértünk haza.

Templomunk augusztus 20-i búcsújának előkészítésében is részt vállalunk.

Parizán Klári

# Gondolatok a plébániai nagytáborról

## AZ IDEI NAGY KÖZÖSSÉGI

tábor is, mint elődei, hosszas előkészület után valósult meg. A meghívás mindenkinek szólt, ami látszott is az első, ismerkedős napon: a legfiatalabb és a legidősebb táborozó között több mint 70 év volt. Mielőtt sok mindenbe belevágnék, a teljesség igénye nélkül álljon itt, mi volt az, ami engem megfogott ebben a táborban. Sokan voltunk sokfélék, és nagyon jó volt, hogy így is megtaláltuk egymással a hangot. Ez leginkább a kiscsoportos beszélgetésekben bontakozott ki, illetve abban, ahogyan mindennapos apró gesztusokat, beszélgetéseket, kis kedvességeket, szívésségeket tettünk egymás felé.

A testedzés terén nagy sikert aratott a sárkányhajózás, a kenuzás, úszkálás a Dunában és a méta. Számomra – érdekes módon – a foci volt a legnagyobb élmény. István atya nagy buzgalommal hívott mindenkit, hogy ha máshogy nem, szurkolni jöjjön a nős-nőtlen rangadóra. Nem gondoltam volna, hogy ekkora élmény lesz a kispadon a „pom-pom lányok” között biztatni a férfiakat. Miközben jókat derültünk saját bemondásainkon, mérkőzés-közvetítéseinken, csodáltuk, hogy a válogatottat megszégyenítő tehetséggel játszanak fiaink és férjeink.

A testedzéshez sorolnám még – bár nem szorosán kapcsolódik hozzá – a táncház és a borkóstolás programjait. A kedélyállapotunk megalapozása egy kis bemelegítő moldvai táncházzal kezdődött, amit Kemenes Panni vezetett. Kónya Gyuri és

Csáky Andi nagy örömmel és lelkiismeretes buzgósággal készítette elő és adta át a borkóstolás tudományát. Nagyon jó hangulat kerekedett. A jóféle borok koronájaként utoljára 2004-es Tokajit ittunk, ami nekem igencsak ízlett. Utána pedig az igazán vigadozós lelkületű testvérekkel levezettük a bennünk keletkező nagy örömet egy kis „mindenféle” tánc házzal.

Az elmaradhatatlan kézműves csúcsa számomra a tűzzománc medál készítése volt. Az érdekes eljárás és az aprólékos munka csodálatos műremekeket eredményezett. Az alkotók büszkén hordták egész tábor alatt a csodás ékszereiket.

A lelki töltődésről a mindennapos szentmise és a lelki nap gondoskodott. Az ifjabbaknak Zsódi Viktor piarista atya, a felnőtteknek pedig Lothringer Éva szociális testvér tartott igen remek és lelkileg nagyon felemelő lelkigyakorlatot.

Az utolsó napon az elmaradhatatlan akadályverseny és a tábortűz adta meg a nap fényét. Az akadályverseny megszervezését és lebonyolítását köszönhetjük Szilvácsku Zsoltnak, Vass Bencének és az ifiknek. Remek, minden korosztályt megmozgató és felvidító akadályokat kellett leküzdenünk. A tábortűznél pedig mindig nagy élmény hallgatni a mai slágerek mellett a régi, autentikus énekeket is.

Nagyon köszönjük István atyának, hogy összefogta és minden lehetőséggel támogatta a tábor létrejöttét. Köszönjük a sok szervezőmunkát Dalmadi Baláznak és Ferencz Gyulának,

Vágvölgyi Gergőnek és Gerber Zsuzsának, illetve az együttgondolkodást a Tajti, a Gersei, a Bata, a Kemenes házaspároknak és Kármán Verának. A pesztrák vezetője Bernolák Dóri volt. Külön köszönet illeti azokat, akik eljöttek a táborba és vigyáztak a gyerekeinkre!

Gersei Kata

\* \* \*

## SZERETNÉNK MEGKÖ-

**SZÖNNI** családommal István atyának, minden szervezőnek és nagytáborban résztvevőnek az együtt eltöltött négy napot. Először vettünk részt a plébánia szervezésében rendezett táborban, de szívből reméljük, mihamarabb lesz mód hasonló rendezvényen tovább mélyíteni a barátságokat. A felekezethez tartozó, minden héten látásból ismert testvérek ezen túl sokkal közelebb álló emberekké váltak a számunkra. Minden nap megtaláltuk azokat az élményeket, pillanatokot, amelyek felejthetlenné tették az együtt eltöltött időt. Gyerekeim, Julcsi és Misi már hazafelé kérdezték: ugye jövőre is jövünk? Szívből köszönjük, ajánljuk minden testvérünknek, jöjjön el legközelebb!

Bata László és családja

\* \* \*

## TÖBBGYERMEKES CSALÁD-

**KÉNT** nagy segítséget és sok lehetőséget jelentett számunkra a táborban megszervezett, gyerekekre vigyázó testvérek szolgálata. A csodálatosan berendezett játékszobában rengeteg játék közül válogathattak nem csak a gyerekek.

Sokszínű programokban kerestük az Úr arcát, és sok



lehetőség volt arra is, hogy mi is megmutathassuk arcunkat. Lelki feltöltődést és életre szóló útravalót kaptunk a lelki napon az előadáson, a szentmiséken és a közös imákon. Lelkünk megerősödött, szívünk megtelt és kezünk sem maradt üresen, mert a szép alkotások(tűzzománc, üvegfestés, agyagozás, nemezelés, kavicsfestés, rajzok, tábori karkötő, kulcstartók, fényképek) otthon emlékeztetnek a tábor mottójára, a beszélgetésekre és az együtt töltött fantasztikus öt napra. Ezúton is köszönjük a lehetőséget István atyának és a szervezők csapatának!

**Bíró Boti & Réka, Beni, Ricsi, Dani**

\*\*\*

**NAGYON JÓ VOLT,** mint mindig, közösségünk tagjaival együtt Isten arcát keresni. Alkal-

mam volt megismerkedni eddig nem ismert testvérekkel, és alkalmam volt eddig csak ismert testvéreket megszeretni. A legnagyobb élményt nekem mégis vendéglátónk egy, az utolsó napon elejtett mondata jelentette:

A Hotel Regatta adott otthont táborunknak a Duna partján. Erdei iskolának, iskolai táboroknak, céges rendezvényeknek ad otthont ez a szálloda, és a nyári szombatokon szinte egytől egyig esküvők színhelye. Így volt ez augusztus 6-án is, a mi táborunk utolsó napján. Az előkészületi munkákra hivatkozva utasították el újra és újra a szervezés során azt a kérésünket, hogy délutánig a szálláson maradhassunk. Valóban, már reggel szorgosan díszítgették a termet, pakolták a székeket, míg

mi reggeli után még ráérősen beszélgettünk. Ezt látva mentegőzni kezdtünk, hogy már itt sem vagyunk, tudjuk, hogy nem maradhatunk tovább. Válaszként egészen szívből szakadt fel a szálloda tulajdonosból a sóhaj, hogy bárcsak maradhatnánk még, olyan jó volt ez az egy hét. Meg kell hogy mondjam, ki-mondhatatlanul örültem ennek az őszinte megnyilvánulásnak. Ezek szerint sikerült egy kicsit misszióznunk, megmutatnunk valamit a fényből, derűből, amiben hitünk által részesülünk. Arra is rádöbentem, hogy mennyire nem mindegy, hogy ilyen alkalmakkor hogyan viselkedünk a külvilág felé, hiszen Jézust képviseljük. Azt hiszem, ezúttal nem vallottunk szégyent.

**Dalmaidiné Kiss Borbála**

## BABA-MAMA

# Örömhír

Augusztus 9-én hajnalban megszületett Csambalik László és Simon Hajnalka negyedik gyermeke, Csambalik Domonkos István (3800 g, 54 cm), szülei és tesói nagy örömeire.

Jó egészséget és sok boldogságot kívánunk a családnak!

Régi hagyományunkhoz híven komatálat szervezünk nekik szeptember első vagy második hetére. Kérjük, aki egy-egy nap-



ra szívesen ellátná ebéddel a családot, jelentkezzen Mihály Emesénél a mihalyem@gmail.com e-mail-címen. A felajánlásokat előre is köszönjük!



# Napközis táborok a plébánián

„Kevesen kapnak hivatást arra, hogy munkások legyenek Isten világméretű szőlőjében, de egy konyhakert mindannyiunk életéhez hozzátartozik.”  
– Szent Gály Kata

Idén két hetet biztosított István atya és a szolgálattelvők csapata arra, hogy napközis táborban vehessenek részt a hosszú nyári szünetet élvező kisdíjak. Nagyon nagy hálaival a szívünkben tudunk visszatekinteni a jól sikerült napközis táborokra. Jobban megismertük a gyerekeket, szüleiket. A sok közös élmény igazi csapattá formált minket.

Az első hét témája: Mit hiszünk mi, keresztények. A tematika módot adott az öt nap kitöltésére: 1. – beszéltünk Istenről, 2. – a bűnről, ami elválaszt minket Tőle, 3. – Isten szabadító tervéről, Jézus Krisztusról, 4. – a döntésről, hogy Istennel akarom élni az életemet, 5. – és a növekedésről, hogy miként tudok a hitemben megerősödni.

A második hét témája a talentumok felfedezése volt. Minden kis emberpalántában vannak talentumok, rejtett képességek, amiket felfedezniük és fejleszteniük kell. Ebben segítettünk nekik. Olyan különleges embereket hívtunk a táborba vagy látogattunk meg, akik élnek talentumaikkal a közösség javára. Voltunk Pukli János bácsi ezermesterműhelyében. Eljöttek hozzánk Draskóczy Lídia és Németh László moldvai zenészek. Meglátogattuk Giovannini Kornél bábművészt. A fazekasság



rejtelseibe vezetett be minket Kovács Gábor. A mese világába kalauzolt el bennünket Cserekye Lászlóné Éva néni, a Szent János iskola tanárnője.

Mindkét tábor végén táborzáró gálát tartottunk a gyerekek közreműködésével, ahol megmutattuk a szülőknek, miről volt szó az elmúlt héten.

A táborok összehangolt csapatmunka eredményeként sikerültek ennyire jól. A fő koordinátor (és métakapitány) István atya volt, és két szervező segítője Gersei Kata és Berényi Kata hitoktatók.

Szeretnék köszönetet mondani minden segítőnek! Az ifjaknak, akik mindent megcsináltak, amire kértük őket, és lelkesen segítettek a kisebbek körül. A hölgyeknek, akik a konyhában tettek rendet utánunk és segítettek az ételmeztetésünket. Győrvári Áginak, aki a legkisebbeket terelgette. Imrének és Évinek, akik takarítottak utánunk. És végül, de nem utolsósorban annak a két hölgynek, akik gyermekeikkel

a hátukon (szó szerint) jöttek és nem sajnálták idejüket és energiájukat, hogy ebben a táborban segítsenek: Bíróné Hamza Réka és Valkócziné Mihály Emese.

Álljon itt egy pár vélemény gyermekektől és szülőktől, ők hogyan élték meg ezt a szép programot.

\* \* \*

**A TÁBORBAN** milyen élményekben részesültünk? Öröm volt fagyizni és az egész táboron át tartó vizezés is tetszett, volt, hogy barikád mögül locsol-tunk. Örültem annak, amikor az élet útján végigmentem és a mennybe jutottam, ott kaptam egy csokit és egy ölelést Emese nénitől, aki az istent szeretetet szemléltette. Köszönöm szépen, hogy nagyon finom ebédet rendeltetek nekünk. Tetszett a méta, amikor játszottuk, még én is nyertem. A kézműveskedések között nagyon tetszett, amikor az utolsó napon elkészítettem az első szavak nélküli könyvemet. Nekem a kedvenc lapom az arany. A megtanult énekek a

szeretetet jelentik nekem. Jó volt a barátokkal együtt tölteni ezt a hetet, és várom a következő ilyen tábort.

**Tóth Boldizsár**

\* \* \*

**TINIKÉNT** nagy élmény volt a templomban töltött éjszaka. A programok között a vizes játékok mindig vidámságot hoztak. Amikor végigjártuk az élet útját (egy perc alatt), a mennybe jutásnak is örültünk, de a csokinak még jobban. A fára mászás is jó móka volt, bár ez nem tartozott a programok közé. A kicsik bizalommal fordultak hozzánk, és mi sokszor tudtunk nekik segíteni. Köszönjük az egy hétig tartó, nagy odaadással megszervezett játékokat.

**Tóth Márton „Pöti”**

\* \* \*

**NEKEM A TÁBOR** nagyon tetszett, jól éreztem magam mindkét héten. Tetszettek a programok, főleg a második héten, amikor több helyre is mentünk. Jó volt, hogy együtt lehettem a barátaimmal a hittanos csoportból, és örültem, hogy a testvérem is velem volt. Nagyon szerettem métázni.

Ezen a nyáron eddig ez volt a legjobb tábor, ahol voltam! Remélem, hogy jövőre is mehetek.

**Nagy Balázs**

\* \* \*

### **TÁBOROZÁS SZÜLŐI SZEMMEL:**

1. nap. Készültünk, terveztünk, elindultunk, izgult, izgultam, beszélgettünk, ismerkedtünk, otthagytam, rohantam, nevettem, vizes volt, koszos volt, megnyugodtam, boldog volt.

2. nap. Elindultunk, siettünk, siettem, kíváncsi volt, otthagytam, hazajött, mesélt, mesélt, sosem szokott, boldog volt, koszos volt, sokat játszott, örültem.

3. nap. Várta, siettem, kérdezősködött: meddig tart, otthagytam, kézműveskedtem, nevettem, dalolászott, tanult is, boldog volt, boldog voltam.

4. nap. Siettem, repült, otthagytam, megláttam, evett – dinnyét, örült, játszott, mesélt, imádkozott: apa vizsgájáért, énekelt, énekeltünk.

5. nap. Siettem, örült, otthagytam, mentünk – családotul, vártuk, előadtak, énekeltek, örültünk, együtt voltunk, boldogok voltunk, kicsit szomorúak is, vége lett..., közösségi volt, áldott volt. Köszönjük! :-)

**Lente Lívía**

## **Ifjúsági találkozó a Margitszigeten**

Az elmúlt időszakban számos olyan programon vehettünk részt, amelyen megtapasztalhattuk a közös hit és a katolikus egyház közösségéhez tartozás örömét.

Azt szeretnénk, ha az ország katolikus fiataljai időről időre találkoznának egymással, jelenlétükkel tanúságot téve hitükről és megajándékozva egymást a közösséghez tartozás élményével.

Szeretnénk meghívni minden magyar katolikus fiatal egy újabb jó hangulatú és fiatalos katolikus rendezvényre:

**Időpont:** 2016. szeptember 10., szombat, 10.30 óra

**Helyszín:** Margitszigeti Szabadtéri Színpad, Budapest



**Mottó:** „Fiatalok a keresztény Európáért”

Az ország minden részéről és a határon túlról érkező katolikus fiatalok tanúságtételével szeretnénk felhívni a figyelmet a keresztény értékekre, hiszen ezek jelentik Európa morális és kulturális alapját. Rajtatok, tagjain keresztül az egyház szeretné felajánlani szolgálatát Európa szellemi és lelki megújulásához.

### **A tervezett program:**

10.00–10.45: Gyülekezés

10.45–11.00: Köszöntés

11.00–12:00: Gitáros mise

12.00–12.30: Bőjte Csaba testvér előadása

12.30–13.00: Külföldi vendég fiatalok éneklése

13.00–14.00: Szendvicsebéd

Kérjük, hogy akik tudnak gitározni, hozzák magukkal a hangszerüket, így a szentmisébe a közös éneklés mellett zenéléssel is be tudnak kapcsolódni.

A programra minden katolikus fiatal szeretettel várunk. Annak is örülünk, ha egyházunk közösségéhez esetleg lazábban kötődő vagy éppen nem hívő barátaitokat, iskolatársaitokat, munkatársaitokat is elhívjátok, elhozzátok.

A találkozó Facebook-eseményén minden részletes információt megosztunk veletek.

Reméljük, hogy szeptember 10-én megtöltjük a Margitszigeti Szabadtéri Színpadot és jó hangulatú rendezvényvel tudjuk gazdagítani egymást!

## 14. ministránstábor – „A közösség az élmény!”

Idén nyáron sem maradhatott el régi, nagyszerű hagyományunk, a ministránstábor. Nagytáborunk miatt idén rövidebb ideig, mindössze négy napig, július 9. és 12. között élvezhettük egymás társaságát, ám ezt az időt próbáltuk még teljesebben kihasználni. Táborunknak ezúttal a Börzsönyben elhelyezkedő festői szépségű település, Kemence adott otthont. Nagy örömmel töltött el, hogy idén nyáron is sokan szavaztak nekünk bizalmat: összesen 18-an vettünk részt a táborban. Programjainkat szerencsére negatív irányban nem befolyásolta az időjárás; ezek során pedig igyekeztünk minden lehetőséget kihasználni. Több alkalommal is átmentünk a szomszédos strandra fürdőzni, meghódítottuk a Malom-, illetve

a Holló-kő csúcsát is, illetve az éppen befejeződő franciaországi Labdarúgó Európa-bajnokság döntőjét is együtt izgultuk végig. Két alkalommal is ministráns különvonat közlekedett a kemencei kisvasúton, csoportos vetélkedőt szerveztünk a patakban, melynek keretében a fiúk vízi járgányokat, stégeket, erődítményeket építettek. Vasárnap a helyi templomban vettünk részt szentmisén. Sportprogramok színesítették az üresjáratokat, mely során a legkisebbek is bizonyíthatták rátermettségüket: együtt métáztunk és fociztunk. Az esték lezárásaként a tábor-tűz mellett gondoltuk végig a hátunk mögött hagyott nap történéseit, és sütögettünk, az utolsó este pedig korábbi vezetőink, Csala és Miki látogatásának

köszönhetően a legkisebb és legújabb ministránsok is megtudhattak egyet s mást a korábbi táborokról.

A tábor után egy kisebb szünet volt kisközösségünk életében, de templomunk búcsújának közeledte azt is jelenti, hogy ránk is feladatok várnak. A misén való szolgálaton kívül nekünk jutott, hogy felállítsuk a kertben a padokat és sátrakat a búcsúmisét követő agapéra. Köszönjük mindenkinek, aki ebben segédkezett.

Hamarosan vége a nyárnak, ami azt is jelenti a tanévkezdés mellett, hogy a „ministránsév” is kezdetét veszi. Ezt szokásainkhoz híven egy össznépi sütögetéssel szeretnénk megnyitni. A programról hamarosan tájékoztatjuk az érintetteket.

**Ministránsvezetők**

## Ministránstábor szülői szemmel

Idén nyáron is a ministránstábor időpontjához igazítottuk a családi nyaralást és az egyéb programokat, mert Ákos fiam évekkal ezelőtt egyszer megállapította, hogy a „mintábot” nem lehet kihagyni, és ehhez testvérével, Bálinttal együtt azóta is tartják magukat. Tulajdonképpen nem is az a lényeg, hogy hol voltak és mit csináltak, hanem hogy voltak, együtt voltak kicsik és nagyok női és szülői segítség nélkül. Kicsit bebábozódtak, hogy visszatérve újjászülessenek mint kisközösség. Mi szülők együtt vártuk fiaink hazatérését a megadott időpontban a plébánia előtt. Mikor megláttam őket masíroz-

ni az utcán, kimondhatatlanul meghatódtam. Nemrégiben még az én fiaimat pátyolgatták a nagyobbak kis ministránsként, most pedig már ők tartoznak a nagyok közé, ők forgolódnak hátrafelé, hogy lemorzsolódott-e valaki a kicsik közül, és ők viszik a kisebbek csomagjait. Fontosnak érzem, hogy fiaink e közösség berkein belül megtanulhatják a felelősségvállalást egymásért, hogy feladatuk van, és gyakorolhatják a szolgáló szeretetet. Mindezért persze köszönet illeti a ministránsközösség volt és jelenlegi vezetőit. Köszönjük nekik, hogy követhető példát mutatnak fiainknak, hogy hihetővé teszik

számukra, hogy a hit- és vallásgyakorlás nem csak az idősebbek hobbija. Köszönjük, hogy kinevelik a következő vezetőcsapatot és bajlódnak a most még rendetlenkedő, idétlenkedő (tisztület a kivételnek) kis ministránsokkal, jövőbeli komoly ministránsokat látva bennük. Becsüljük meg és szeretgessük tovább ministránsainkat, akik a világ számos egyéb csábításának ellenállva eljárnak az ünnepi misék előtti próbákra, részt vesznek minden hónap harmadik szombatján a ministránstalálkozókon, és vasárnaponként ellátják az oltárszolgálatot. Köszönet nekik.

**Dalmaidiné Kiss Borbála**

## Ubi caritas...

Angliából egy angol közösséggel mentem Lengyelországba, ahol francia és lengyel fiatalokkal alkottunk egy csoportot 200-an, amelyet a Foyer de charite fogott össze, s ők is szervezték a programokat. Az előtalálkozó nekünk Lublin mellett volt. Színes programok sorozata várt ránk, és fantasztikus közösségi élményben volt részünk. Először megismertük a várost, annak nevezetességeit; ellátogattunk a híres lublini egyetemre, melynek filozófia tanszékén Szent II. János Pál pápa is tanított, valamint a Lublin melletti koncentrációs tábor emlékhelyére. Zarándokoltunk énekelve és imádkozva, szentségimádáson vettünk részt, valamint lelkigyakorlatokat hallgattunk. Az előtalálkozó ideje alatt családoknál voltunk elszállásolva, akik mindenféle lengyel jóval halmoztak el bennünket. Az utolsó este megáldottak minden családot külön a befogott zarándokokkal (velünk) együtt, s közben énekeltük az Ubi caritas et amor kezdetű taizé-i éneket. Azt hiszem, akkor értettem meg igazán, miről is szól ez a pársor. Számomra megdöbbentő tapasztalat volt, ahogy befogadtak és körülvettek minket, s úgy gondolom, megéreztem az igaz szeretetet, ami mentes minden önzőségtől, s felülmúl minden várakozást. Ez pedig az Isten feltétel nélküli szeretete volt, mely a családokon keresztül ért el engem.

Ezután következett maga az ifjúsági találkozó. Buszokkal mentünk Krakkóba, ahol szín-



tén családoknál aludhattunk. Itt már több szabadidőnk volt, kisebb csoportokban jártuk a várost másik kétmillió fiatallal együtt. Az utcák világtalálkozó tászkát viselő emberekkel voltak tele, akik nemzeti zászlókat lobogtattak, énekeket énekeltek vagy épp imádkoztak. Három nap délelőttjén volt katekézis, melyeket a püspökök, bíborosok tartottak a világ minden részéről (1000 püspök), mindenféle nyelven, különböző templomokban. A téma természetesen az Irgalmasság Éve nyomán a találkozó mottójának boncolgatása: „Baldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyerne.” (Mt 5,7).

Kedden volt a nyitó szentmise, melyet Krakkó érseket tartott, szerdán érkezett meg a Szentatya a városba, ahol találkozott a lengyel elnökkel és kormánytagokkal, majd csütörtökön a fiatalokkal. Pénteken pedig egy nagyon látványos koreográfiájú keresztúton vettünk részt a pápával. Szombaton

egész nap gyalogoltunk arra a helyre, ahol a nagy nap volt. Délben indultunk, és este hat órakor érkeztünk meg, pedig a távolság mindössze 5 kilométer volt, de sajnos hozzá kellett adni a tűző napot és a kétmillió embert. Az úgynevezett Campus Misericordia adott otthont ennyi embernek, s itt volt a közös virrasztás, majd másnap a záró szentmise. Fantasztikus volt megtapasztalni a különbözőségekből az egységet, azt a vidámságot nemcsak a fiatalok, hanem a papok, nővérek, püspökök arcán is, melyre szüksége van az egyháznak. Nem bezárkózni kell, hanem tanúságot tenni az Örömhírről, mely Jézus Krisztus halála és feltámadása. Ferenc pápa gondolatával zárom soraimat: „Barátom, ezért ma Jézus arra hív téged, hogy hagyj nyomot az életben, hagyj nyomot a történelmen, saját életed és sok más ember életének történelmén.”

Faragó András

# Programnaptár

## AUGUSZTUS

**22–24., hétfő–szerda:** Elsőáldozásra készülők tábora Dömösön.

**31., szerda:** 18 órakor a Szent János Apostol iskolájában tanévnyitó szentmiséje.

## SZEPTEMBER

**3., szombat:** virrasztás 21 órától hajnali 2 óráig.

**4., vasárnap:** 20 órakor dicsőítés.

**11., vasárnap:** 9 órakor Veni Sancte, plébániai tanévnyitó miséje.

**17., szombat:** Nyitott templomok napja.

**18., vasárnap:** 19 órától képviselő-testületi ülés.

**24., szombat:** Plébániai kirándulás.

## A SZENTMISÉK

### RENDJE:

Hétfő, szerda, péntek: 7.00  
Kedd, csütörtök, szombat: 18.00  
Vasárnap: 9.00 (gyerekmise),  
11.00, 18.00

### IRODAI ÓRÁK:

hétfő, csütörtök: 16.00–18.00  
kedd: 9.00–11.00

## SZENT SEBESTYÉN ÍJÁSZVERSENY

# Szép kertvárosi sikerek

A kertvárosi Íjász Szakosztály idén is benevezett a plébániák közötti Szent Sebestyén Íjászversenyre, amelyet június 18-án rendeztek Szentendrén, a Ferencs Gimnázium alagsori lőterén. A főszervező, mint mindig, Molnár Miklós atya volt. Az edzéseket a szakosztály vezetője, Gersei Tamás irányította. Az alapos



felkészülésnek hála, csapatunk kiváló eredménnyel zárta a versenyt: kemény küzdelemben két

első és két harmadik helyezést sikerült elhoznunk. A csapat tagjai: Kerek Tilla, Pukli János, Gersei Tamás, Dalmadi Ákos és Dalmadi Balázs. A nap fénypontja a „lengővadlövészet” és az azt követő fergeteges fagyizás volt. Köszönjük Tamásnak a fölkészítést és a csapatvezetést!

**Dalmadi Balázs**

## Gyász hír

Mély fájdalommal, de Isten akaratában megnyugodva tájékoztatjuk olvasóinkat, hogy

Kertész József, az egyházközségi képviselő-testület néhai elnöke, életének 94. évében elhunyt. Temetésére az altemp-

lomban került sor augusztus 1-jén. Az örök világosság fényeskedjék neki! Nyugodjék békében!

## PLÉBÁNIÁNK ADATAI

**Cím:** 1046 Budapest, Rákóczi tér 4–8.

**Telefonszám:** +36 1 369 0393

**Bankszámlaszám:** CIB Bank 10700457-69099728-51100005

**Honlap:** [ujpestkertvaros.hu](http://ujpestkertvaros.hu)

 **COPYGURU**  
fénymásolás • nyomtatás • diplomakötés...

Az Újpest–Kertvárosi Szent István Plébánia lapja. Megjelenik havonta 400 példányban. ■ Egyházi felelős és kiadó: HORVÁTH ISTVÁN plébániai kormányzó ■ Honlap: [www.ujpestkertvaros.hu](http://www.ujpestkertvaros.hu) ■ Kövessen minket a Facebook-on is! ■ Főszerkesztők: FARAGÓ ANDRÁS és VÁGVÖLGYI GERGELY ■ Olvasószerkesztő: TAJTI RÓBERT ■ Tipográfia: VALKÓCZI JÓZSEF ■ E-mail: [kertvarosikronika@gmail.com](mailto:kertvarosikronika@gmail.com)